

Človek, glej!

Velika razstava ob 70-letnici konca druge svetovne vojne

Andreja Koblar, 4. b.

Živimo v svetu, ki je poln prevar, nepravilnosti, trpljenja in hrepenjenja. Otroci in mladi vse preveč stvari jemljejo za samoumevne in le redki znajo ceniti dobrine, ki jih imamo. Pa saj veste, kaj pravijo, otroci so otroci in vedno

Tone Seifert: Križev pot

bodo. Pa bodo res? Otroci so ogledalo družbe, so sedanost in naša prihodnost. Na to pa so v času druge svetovne vojne očitno pozabili. Danes že stari in osiveli nam ti »otroci«
pripovedujejo, kaj pomenijo besede trpeti, boriti se, preživeti. Verjetno nas večina sploh ni vedela, da je maja 1945 OZNA na Loškem gradu in v samostanu pod njim ustanovila koncentracijsko taborišče za t.i. nasprotnike sistema. Mnoge so kmalu za tem brez sojenja kruto umorili in jih odvrgli kar v bližnja brezna in jame. Za ta improvizirana in nezakonita grobišča ljudje niso smeli vedeti oz. so

jim odvzeli pravico do poklona in javnega spomina. V Sloveniji so do danes odkrili že kar 800 takih

»Ljudje ne jočejo, ker so šibki, ampak ker so bili že predolgo močni.«

Johnny Depp

grobišč. Prav v ta namen pa je bila postavljena razstava v Škofji Loki, saj je čas, da ljudje izvejo, kaj se je dogajalo in se mrtvim dušam, ki so se postavile zase in vrjele v boljši jutri in bile tako nepravilno iztrgane iz objema žena, mož, mater ... otrok, tudi poklonimo. Razstava je opomin ljudem, ki tega niso doživeli in obenem tudi poziva k razmišljanju o tem, kaj je moralno in kaj ne, kaj pomembno, kaj dovolje-

no. Ljudje bi se morali zato večkrat spomniti na tisto nepisano enajsto božjo zapoved, strpnost - ljubezen do drugačnosti.

Motiv antične drame o Antigoni, ki je želela pokopati svojega brata Polinejka, je zato simbol človeka, ki se upre državnim zakonom, kadar ti žalijo človekovo dostojanstvo in kršijo osnovne norme. Drama pa je bila tudi osrednje vodilo za vse tri dele razstave s skupnim imenom Človek glej; **O čem razmišljaš Antigona?** (po naslovu istoimenske slike Staneta Kregarja, 1971) vsebuje 26 del slovenskih umetnikov, **Antigona je našla Polinejka!** (po Antigoni Dominika Smoleta, 1960) je sestavljena iz desetih osebnih predmetov iz množičnega grobišča v rovu sv.

Peter Pokorn: Hodnik 1000 spominov

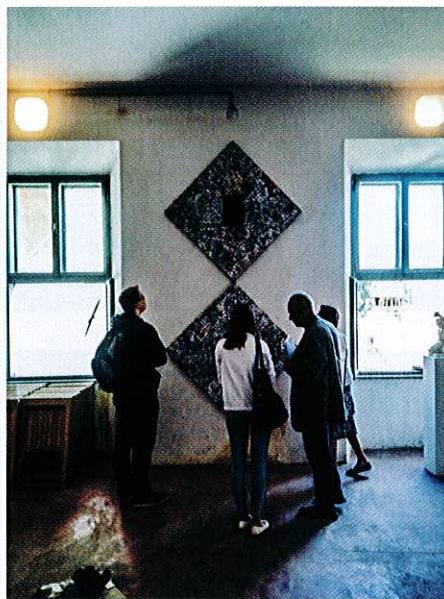
Barbare, v rudniku Huda jama pri Laškem, in **Ne da sovražim - da ljubim, sem na svetu!** (po verzu 524 iz Sofoklove Antigone, 422 pr.

športnike in vse, ki jim ni vseeno. Človeka v življenju žene upanje, ki pa umre zadnje. Ta razstava je popoln primer prikaza razmer-

Ko boste tako naslednjič na cesti srečali staro ženičko ali pa osamljenega gospoda, se ne posmehujte in jih ne pomilujte, saj ne vemo, za-

Marjan Drev: Figura v vozelnem prostoru

Darko Slavec: 2. svetovna vojna

Ive Šubic: Dražgoška pieta

Kr.), ki pa sestoji iz več kot 30 umetniških del kar 21 članov Združenja umetnikov Škofja Loka. Poleg razstave si je bilo mogoče ogledati tudi kratek film z naslovom **Teta Mara**, ki govori o osebni izpovedi Marije Križaj in o usodi njene družine, ki jo je močno zaznamoval čas druge svetovne vojne.

Kljub težkim časom, ki jih nekateri preživljajo, pa smo lahko Slovenci ponosni na svoje intelektualce, umetnike, glasbenike,

ja med upanjem, obupom, grozo in življenjem. Polagam pa vam na srce, da ni dovolj, da samo sedite v kotu in upate v boljšo prihodnost, ampak da vstanete in greste v svet in se »borite« zase, za svoje bližnje, za vse, ki so bili, in vse, ki bodo. V imenu vseh lahko tistim, ki so to razstavo organizirali in jo omogočili, samo zaploskam in se jim zahvalim, da so nas še enkrat opomnili, kaj je bistvo življenja in kdo so pravi junaki.

kaj so postali osebe, kot jih vidimo danes, naša pot pa se šele začinja. Edina možnost za uspeh so zato izkušnje osivelih in energija mladih sanjačev.

Zaključila pa bi še z misljo, ki mi je kar nekako obležala na srcu in mi daje upanje vase in v ljudi, ki jih ima družba za nesposobne, izločene, šibke, nepomembne.

Pavel Florjančič: Rože AF